

دوشنبه 7 خرداد 1397 - 12 رمضان 1439 - 28 می 2018

روز قانون و آغاز هفته مجلس

روز قانون و آغاز هفته مجلس

مجلس شورای اسلامی در نگاه مردم ایران، محلی است جهت تهیه و تصویب قوانین اسلامی برای کلیه نیازهای جامعه در زمینه‌های مختلف اجتماعی، اقتصادی، سیاسی، تبلیغی، نظامی، اخلاقی، قضایی و هر چیزی که به زندگی فردی و عمومی مربوط می‌شود و به قانون نیاز دارد. قوانین غنی و قوی و پر مایه‌ای که بتواند پاسخگوی همه نیازها باشد و روزه‌های بی‌قانونی را ببندد. از این رو افتتاح مجلس شورای اسلامی با این هدف در هفتم خرداد 1359 صورت گرفت. گشایش مجلس یکی از مهم‌ترین دلایل احترام به قانون و اهمیت دادن به رأی و نظر مردم در نظام جمهوری اسلامی است و وجود مجالس قانون‌گذاری در هر کشور، حکایت از وجود آزادی در نظام حکومتی آن می‌کند. به همین منظور، هفتم خرداد ماه، سالروز افتتاح اولین دوره مجلس شورای اسلامی، به عنوان روز قانون نامیده شده است.

برگزاری کنگره هفتصدمین سال وفات "خواجه نصیرالدین طوسی" (1335 ش)

در هفتم خرداد 1335، به مناسبت هفتصدمین سالگرد وفات اندیشمند و دانشور بزرگ جهان اسلام، خواجه نصیرالدین طوسی، کنگره بزرگداشتی در تهران برگزار شد و ابعاد گوناگون این شخصیت عظیم علمی مورد بررسی قرار گرفت. ما نیز در این مقال، به این بهانه به گوشه‌هایی از زندگی ایشان می‌پردازیم. ابوجعفر محمد بن محمد حسن طوسی معروف به نصیرالدین، استاد البشیر، محقق طوسی و خواجه در روز یازدهم جمادی‌الاول 597 ق در طوس به دنیا آمد. ایام کودکی او در طوس سپری شد و او در این زمان، مقدمات علوم را از پدر فاضلش فرا گرفت. در جوانی راهی نیشابور شد و از محضر بزرگان آن دیار همچون فریدالدین داماد نیشابوری و عطار نیشابوری استفاده‌های فراوان برد. محقق طوسی در طی سالیان متمادی به کسب دانش پرداخت و به مدارج والای علمی دست یافت. در زمان حضور او در عراق، واقعه هجوم سپاهیان مغول به ایران روی داد و او به ایران بازگشت تا حضورش کمکی برای دیگران باشد. خواجه نصیرالدین از آن پس به دعوت یکی از حاکمان فرقه اسماعیلیه به قهستان و سپس قلعه الموت در نزدیک قزوین رفت و نزدیک به 26 سال در این قلعه‌ها به سر برد، اما در این دوران، لحظه‌ای از تلاش علمی باز نایستاد و کتاب‌های متعددی به رشته تحریر درآورد. با هجوم مغولان و فروپاشی اسماعیلیان، خواجه درصدد برآمد تا به هر نحو ممکن، از خونریزی و ویرانگری قوم مغولان جلوگیری نماید. از اینرو با استفاده از موقعیت علمی خود، به هلاکوخان مغول نزدیک شد و پس از مدتی از مقریان درگاه آنان گردید. همچنین مقام علمی و ارزش فکری خواجه نصیرالدین موجب شد تا هلاکو او را در شمار بزرگان دانسته، نسبت به حفظ و حراست از جان وی کوشا باشد. خواجه نصیرالدین در طول سالیان بعد، به شهرها و کشورهای مختلفی مسافرت نمود و شاگردان فرهیخته‌ای را پرورش داد که علامه حلی، کمال الدین میثم بن علی بحرانی، سید رکن الدین استرآبادی و مجدالدین طوسی از آن جمله‌اند. وی همچنین با نفوذ خود مانع از قتل عام مردم و دانشمندان می‌گردید و در حفاظت از میراث عظیم اسلامی و علمی سعی زیادی نمود. خواجه نصیرالدین طوسی در علوم ریاضیات، فلسفه، کلام، اخلاق، ادبیات، هیئت و نجوم و... مهارتی بسزا داشت و آثار متعددی به وجود آورد که قواعدالعقاید، اخلاق ناصری، اوصاف الاشراف، اساس الاقتباس و زیج ایلخانی از آن جمله‌اند. وی سرانجام در 18 ذی‌عقده 673 ق در 76 سالگی جان به جان آفرین تسلیم کرد و در حرم حضرت امام موسی کاظم (ع) به خاک سپرده شد.

افتتاح اولین دوره مجلس شورای اسلامی (1359 ش)

هفتم خرداد، روز قانون و آغاز هفته مجلس، یادآور هفتم خرداد ماه 1359 ش می‌باشد. در چنین روزی، اولین دوره مجلس شورای اسلامی افتتاح شد و از آن پس نیز در سال‌های 79 75 71 67 63 و 83 دوره‌های دوم تا هفتم مجلس شورای اسلامی آغاز شده است. افتتاح اولین دوره مجلس قانون‌گذاری در جمهوری اسلامی ایران، یک نقطه عطف به شمار می‌رود. وظیفه این مجلس، قانون‌گذاری و نظارت مستقیم بر عملکرد رئیس جمهوری و هیئت دولت است. تعداد نمایندگان مجلس، 290 نفر است و با رأی مستقیم مردم انتخاب می‌شوند. هر شهر به تناسب جمعیت، تعدادی از کرسی‌های مجلس را به خود اختصاص می‌دهد. اقلیت‌های دینی شناخته شده در ایران با وجود آنکه، اکثر آنان، از لحاظ جمعیت، حد نصاب لازم یعنی 150 هزار نفر برای به دست آوردن یک کرسی را ندارند، اما در پارلمان دارای نماینده می‌باشند. انتخابات اولین دوره مجلس شورای اسلامی، در فاصله حدود یک سال پس از پیروزی انقلاب اسلامی در 24 اسفند 1358 برگزار شد. در این انتخابات، ملت ایران با شرکت حدود یازده میلیون نفر در انتخابات به نمایندگان خود رأی دادند. و با برگزاری مرحله دوم، مجلس شورای اسلامی، ترکیب خود را یافت و با احتساب انتخابات میان‌دوره‌ای، مجموعاً 263 نماینده به مجلس راه یافتند که در این میان،

تعداد 4 زن، 130 روحانی و 133 غیرروحانی مشاهده می‌شد. نزول کتاب مقدس انجیل بر حضرت عیسی بن مریم(ع)

انجیل، کلمه‌ای یونانی به معنی مژده است و مسیحیان از این جهت آن را مژده می‌دانند که به اعتقاد آن‌ها، حضرت عیسی(ع) خود را فدای مردم کرد تا همه‌ای مردم را از آتش دوزخ بخرد و این کتب انجیل آن‌ها، مژده‌ای بهشت است. نام این کتاب دوازده بار در قرآن مجید ذکر شده است. قرآن، انجیل را کتاب خدا می‌داند ولی آن انجیلی را کتاب آسمانی می‌خواند که مشتمل بر احکام و تکالیف بشر باشد؛ زندگی او را تنظیم کند و سر و سامان بخشد، چنان‌که شأن ادیان الهی است. گویند: انجیل‌های کنونی نزد مسیحیان چهار است: انجیل مرقس که از همه‌ای انجیل، قدیم‌تر است و به احتمال قوی در شهر انطاکیه در حدود سال‌های 70 - 65 میلادی به تحریر درآمده است. انجیل متی و لوقا پس از مرقس و انجیل یوحنا، شصت سال پس از مسیح یعنی سال 93 میلادی نوشته شده است. لازم به ذکر است که مسیحیان در کنار این چهار انجیل، به مجموعه‌ای دیگر از مکتوبات و رسالات اعتقاد دارند که به مجموعه‌ای آن‌ها عهد جدید اطلاق می‌نمایند. به هر تقدیر آن‌ها چه که برای هدایت آدمیان توسط حضرت عیسی(ع) آورده شده، از دسترس ما خارج است و آن‌ها چه که به نام انجیل در کتاب مقدس دیده می‌شود، محصول تلاش مسیحیان و رسولان دوره‌ای اول مسیحیت می‌باشد.

انجام عقد اخوت میان رسول خدا(ص) و حضرت علی(ع)(1 ق)

وقتی آیه‌ای "إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ" (حجرات، 10) نازل شد، پیامبر(ص) بین یاران خود از مهاجر و انصار عقد اخوت برقرار کرد و هر یک از مهاجران را با یکی از انصار برادر ساخت. آن حضرت همچنین در پایان، حضرت علی(ع) را به برادری خویش انتخاب نمود. حضرت علی(ع) هرگاه بر روی منبر می‌نشست می‌فرمود: من بنده‌ای خدا و برادر رسول خدا(ص) می‌باشم و هر که غیر از من، چنین ادعایی کند دروغگو می‌باشد.

خروج مسلمانان از مدینه جهت شرکت در غزه بدر (2 ق)

هنگامی که رسول خدا (ص) از شدت آزار و اذیت اهالی مکه، ناچار گردید که به مدینه منوره هجرت نماید و پس از هجرت، نخستین نظام حکومتی اسلامی را در این شهر برپا نماید؛ دشمنی اهالی مکه، به ویژه قریش و سران قبایل و طوایف این شهر نسبت به آن حضرت و مسلمانان مدینه فزونی یافت و سرانجام تصمیم به یورش نظامی به سوی مدینه گرفتند. سران قریش مانند عتبه، شیبه، ولید بن عتبه، ابوجهل، ابوالبختري و نوفل بن خویلد، رهبری سپاه کفر و شرک را بر عهده داشتند و تعداد افراد آنان، نهصد و پنجاه تن بود و هر روز ۱۰ یا ۹ شتر برای اطعام سپاهیان می‌کشتند. پیامبر اکرم(ص) در روز دوازدهم ماه مبارک رمضان سال دوم هجری قمری با تعدادی از یارانش به سوی کاروان قریش به سرپرستی ابوسفیان، رهسپار شد و در میان راه از تصمیم قریش مبنی بر هجوم آنان به سوی مدینه باخبر گردید و به سوی آنان حرکت کرد و زودتر از قریش به سرزمین بدر و چاه‌های آن رسید و چاه‌ها را به تصرف خویش درآورد. از آن سو، سپاه قریش نیز به بدر رسیده و در برابر سپاهیان اسلام قرار گرفتند. تعداد مسلمانان، سیصد و سیزده تن؛ حدود یک سوم سپاهیان کفر و شرک بود. در آغاز، نبرد انفرادی و سپس درگیری گروهی به وقوع پیوست و سپاهیان اسلام با رهبری خردمندانه پیامبر (ص)، مشرکان و کافران را با شکستی سخت روبه رو کرده و بزرگان و فرماندهان آنان را کشتند، عده‌ای را زخمی و عده دیگری را اسیر کردند و مابقی، به سوی مکه عقب نشینی کرده و پیام پیروزی اسلام و شکست خفت بار کفر و شرک را به اهالی مکه رسانیدند. در این نبرد، دلاوری‌های حضرت علی (ع) و حمزه سیدالشهداء به همراه سایر فرماندهان بسیار چشم گیر بود. تعداد کشته‌های مشرکان در این واقعه، بیش از هفتاد نفر بود که اسامی برخی از آن‌ها بدین قرار است: حنظله بن ابی سفیان، حارث بن حضمی، عامر بن حضمی، عمیر بن ابی عمیر، عبیده بن سعید بن عاص، عاص بن سعید، عقبه بن ابی معیط، عتبه بن ربیع، ولید بن عتبه، شیبه بن ربیع، عامر بن عبدالله، حارث بن عامر، حارث بن ربیع، ابوالبختري، نوفل بن خویلد، نصر بن حارث، ابوجهل، عاص بن هشام، مسعود بن امیه، امیه بن خلف و علی بن امیه. گفتنی است که از میان هفتاد و چهار کشته مشرکان قریش، تعداد ۲۲ نفر به دست امام علی (ع) به هلاکت رسیدند. اسیران آنان نیز بیش از هفتاد تن بودند که اسامی برخی از آنان عبارت است از: ولید بن عتبه، عمرو بن ربیع، خالد بن ولید، هشام بن ولید، عکرمه بن ابی جهل، ابی بن ابی خلف و... که تعداد دو نفر از آنان به دستور پیامبر اعدام و مابقی فدیة داده و پس از مدتی آزاد شدند. بسیاری از آیات سوره انفال و آیاتی از سوره دخان، فرقان، حج، مؤمنون، قمر، اعراف، مزمل، اسراء، یونس، ابراهیم، مؤمنون، سجده و صافات درباره این واقعه نازل گردیده اند. تاریخ وقوع این واقعه در روز هفدهم و به روایتی روز نوزدهم و به روایتی دیگر روز دهم ماه مبارک رمضان بوده است.

عقب‌نشینی نیروهای متفقین از بندر دُونِکِرْک فرانسه (1940م)

هم‌زمان با پیشروی نیروهای آلمان نازی و تصرف کشورهای همسایه، خطوط دفاعی فرانسه در برابر آلمان در هم شکسته شد و 335 هزار نفر از قوای فرانسه و انگلیس در بندر دُونِکِرْک به محاصره مهاجمان درآمدند. با ادامه هجوم آلمان به طرف شمال، بندر دُونِکِرْک، آخرین گریزگاه نیروهای محاصره شده نیز در خطر سقوط قرار گرفت و از روز 27 مه 1940م، عملیات تخلیه نیروهای انگلیس و فرانسه آغاز شد. در این عملیات، 774 کشتی جنگی متفقین برای نجات حدود 350 هزار سرباز انگلیسی، فرانسوی و بلژیکی شرکت کردند. اما در اثر حملات هوایی و محاصره بندر دُونِکِرْک توسط ارتش آلمان نازی، نزدیک به 50 هزار نفر از نیروهای متفقین کشته و 400 کشتی جنگی آن‌ها نیز نابود شد.

در نهایت، پس از شکست نیروهای متفق در فرانسه، این کشور نیز به طور کامل به اشغال آلمان در آمد.